

Sygn. akt V CSK 319/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w W.
(poprzednio: [...] Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w W.)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i ostatniej z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. np. postanowienia: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 150/12 i z dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12 - nie publ.).

Na gruncie stanu faktycznego stanowiącego podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy nie dopatrył się podnoszonych przez pełnomocnika problemów prawnych dotyczących modyfikacji przyznanego zadośćuczynienia, dokonanej przez sąd drugiej instancji. Problematyka ta była już wielokrotnie podejmowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym przyjęto, że korygowanie zasądzonego zadośćuczynienia uzasadnione jest tylko wyłącznie wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono rażąco niskie lub rażąco wygórowane (zob. m.in. wyroki z dnia 9 września 1999 r., II CKN 477/98 oraz z dnia 30 stycznia 2014 r., III CSK 69/13 - nie publ.). W niniejszej zaś sprawie korekta została dokonana w sposób uprawniony, przy uwzględnieniu jednej z okoliczności sprawy, która nie została wzięta pod uwagę przez Sąd pierwszej instancji.

W odniesieniu do drugiej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, tj. jej oczywistej zasadności, należy podkreślić, iż przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu

drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.). W niniejszej sprawie nie można dopatrzeć się takiego, kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa.

Na marginesie należy zauważyć, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13 i z 28 maja 2013 r., III SK 52/12 - nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).